

Don't Tempt Me
Loretta Chase

Respect pentru oameni și cărti
Copyright © 2009 Loretta Chekani

Toate drepturile rezervate

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane, în viață sau decedate este în întregime întâmplătoare.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Nu mă ispiti

Loretta Chase

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiili

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHASE, LORETTA

Nu mă ispiti / Loretta Chase.

trad.: Cristina Radu – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2854-1

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORETTA CHASE

Nu mă ispiti

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

Prolog

*Northamptonshire, Anglia
Primăvara anului 1799*

Ieri, când își îngropaseră părintii, soarele strălucise.

Și azi, vremea era nefiresc de frumoasă, o strălucire nemiloasă, veselă și optimistă, păsările ciripeau și primele flori ale primăverii înfloriseră.

Lord Lucien de Grey, în vîrstă de zece ani, se ascunse de soare și de groaznica bucurie a lumii.

Fratele lui mai mare, Gerard, îl găsi făcut ghem, nefericit, pe unul dintre micile coridoare ale vechii case pe care părintii lor o iubiseră. Încă de când fusese construită, cu secole în urmă, fusese una dintre reședințele preferate ale ducilor de Marchmont.

Gerard, cu trei ani mai mare decât Lucien, devenise al zecelea duce de Marchmont.

— Nu te gândi la ei, spuse el. Asta nu face decât să înrăutățească situația.

— Nu mă gândeam! strigă Lucien. Nu știi nimic! Te urăsc!

Disputa degeneră curând de la cuvinte la lovitură. Se bătură în acea zi și în zilele care urmară, pentru totul și nimic. Interveniră membri ai familiei și tutorii, dar nimănui nu-i plăcea să pedepsească doi băieți îndurerați, indiferent cât de îngrozitoare le era comportarea.

Spărseseră mobilă și veselă. Spărseseră o fereastră și retezăra capul unei statui pe care bunicul lor o adusese din Grecia. Și aşa continua săptămâni la rând.

Apoi, într-o zi sosi bunul prieten al tatălui lor, Lord Lexham.

Cele două familii își petrecuseră verile împreună. O bună bucată de vreme păruse că în fiecare vară mai venea pe lume câte un copil Lexham. În momentul în care frigurile fatale îi loviseră pe părintii

lui Lucien, se părea că progeniturile Lexham se opriseră la opt: trei băieți și cinci fete, cu ultima pe nume Zoe Octavia.

Lord Lexham era unul din cei trei tutori pe care ducele de Marchmont îi numise în testamentul său să aibă grijă de fiile săi.

Lexham era singurul care luă problema în mână.

Și mâna îi era activă, fără discuție.

Îl mâna mai întâi pe Gerard, apoi pe Lucien în biroul tatălui lor și le dădu amândurora câte o bătaie cu nuiua, și nu una ușoară.

— De obicei, nu sunt adeptul pedepselor corporale, spuse el după aceea, dar voi amândoi sunteți cazuri dificile. Mai întâi trebuie să vă se capteze atenția.

Nimeni — *nimeni* — nu-i mai bătuse vreodată.

Și cu toate astea, ciudat, era o ușurare.

Cu siguranță că le captase atenția.

— Mai bine v-am găsi ceva de făcut, spuse el.

Le găsi destule de făcut. Îi băgă într-un ciclu necruțător de lecții și antrenament. Se dovedi a fi un antidot puternic pentru nefericire furioasă și măhnire.

Și apoi, când primăvara strălucitoare lăsa loc verii, în viața lui Lucien apără un alt antidot pentru suferință. Se duseră din nou la casa de la țară a familiei Lexham. De data asta, Lucien făcu în fine personal cunoștință cu catastrofa în perspectivă care era Zoe Octavia. Avea cinci ani.

Zoe Octavia Lexham ura regulile chiar și mai mult decât Lucien și le încălcă mai des decât el. Asta nu era de încălcare. Când avea cinci ani, avea cinci ani.

Fugea. În mod constant.

O făcuse pentru prima dată, aflase el, când avea patru ani. O făcuse de câteva ori în timpul acelei prime veri după ce o cunoscuse și nu se oprișe în anii care urmaseră. Era un copil problemă. Tendința ei de a o șterge de câte ori avea ocazia era doar una din probleme.

Călărea cai pe care nu trebuia să-i călărească. Se juca cu copiii de care nu trebuia să se apropie. Era deseori găsită în locuri unde fiica unui nobil n-avea ce să caute. Părea să se distreze, făcând exact ceea ce nu trebuia să facă.

Lucien era sigur că noaptea stătea trează, născocind feluri în care să-i necăjească și să-i facă de râs în special pe frații ei.

Când avea șapte ani, îl provocase pe fratele ei Samuel să se urce pe acoperiș. El, cu șase ani mai mare decât ea, o informase că nu era o maimuță dresată și că nu era treaba lui să-o distreze. Ea îl făcuse măță fricoasă și fără creier. Apoi se urcă pe cea mai înclinată parte a acoperișului.

Lucien fusese singurul destul de sprinten ca să dea jos.

El devenise și cel care o pescuia din iazurile cu pești și îi dădea de urmă la cabana de vânătoare sau la potcovar când nu era de găsit. Nici unul dintre frații ei nu avea habar unde să-o găsească sau ce să se facă cu ea.

Întâmplarea de la crichet era reprezentativă.

Avea opt ani. Băieții organizaseră un joc de crichet. Ea veni valvărtej la el.

— Lucien, vreau să joc și eu. Spune-le să mă lase.

— Fetele nu joacă crichet, spuse el. Du-te înapoi la păpușile și la doicile tale, puștoaico.

Ea însfăcă o crosă și o roți spre el — sau încercă. Se învârti și se învârti ca o sfârlează până ameță și căzu în fund.

Și acolo rămase, cu părul auriu zburlit, cu ochii albaștri și vioi larg deschisi și cu gura larg deschisă de uimire.

Lucien râse atât de tare, încât căzu și el.

Zoe era enervantă, câteodată exasperantă, în general imposibilă. Și mai era un punct luminos, foarte luminos în viața lui.

Capitolul 1

Londra

Miercuri, 1 aprilie 1818

Lucien Charles Vincent de Grey, al unsprezecelea duce de Marchmont, stătea în pragul salonului de dimineată de la clubul White urmărindu-i pe cei prezenți cu ochii pe jumătate închiși.

Femeile aveau tendința de a citi înțelesuri adânci în acei ochi verzi indolenți, când, de fapt, în mintea lui nu exista nici un fel de gând profund în afară de „mă întreb cum arăți goală“.

Femeile își făceau adesea idei greșite despre el. Felul în care părul blond-deschis îl lucea în anumite lumini îl atribuia trăsăturilor lui un caracter angelic. Tendința unei bucle îndărătnice de a-i cădea pe frunte era categorisită a fi poetică.

Cei care îl cunoșteau nu erau păcăliți de asta.

Ducele în vîrstă de douăzeci și nouă de ani nu era nici angelic, nici poetic.

Evita gândurile profunde și nu permitea vreunui sentiment puternic să-i tulbere sufletul. Nu lua nimic în serios. Aici intrau haine, femei, politică, prietenii lui și chiar – sau poate în mod special – el însuși.

În momentul de față, nici o femeie nu se afla în pericol de a fi amăgită, pentru că nu era nici una prin preajmă. Aici era White, la urma urmei, domeniul exclusiv al celor cinci sute de bărbați privilegiați.

Câțiva dintre ei se adunaseră în faimoasa nișă cu fereastră arcuită unde Beau Brummell¹ prezidase odinioară. Chiar și acum, când Beau lenevea în Franța, ascunzându-se de creditori, locurile în acel spațiu sfânt erau rezervate pentru puțini aleși.

¹ George Bryan „Beau“ Brummell, arbitru al eleganței masculine în perioada Regenței (n.red.)

Acum, acolo se aflau bunul prieten al lui Brummell, al doilea baron Alvanley, ca și pe moștenitorul ducelui de Beaufort, marchizul de Worcester. Discutând cu aceștia, erau lordul Yarmouth, lordul Adderwood și Grantley Berkeley. Din acest grup doar Adderwood – subțire, brunet și poate cel mai echilibrat dintre toți – nu fusese unul din tovarășii de petrecere ai lui Brummell. El era al lui Marchmont. Erau prietenii încă de pe vremea școlii.

Deși încălca zilnic vreo șase din regulile lui Beau și mai rău, credea că asta n-avea importanță. Ducele de Marchmont era unul din cei aleși.

Nu știa și nici nu-i păsa de ce îl aleseră pe el. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, îl considera pe Brummell un ticălos plăticos și prefera să stea la bovindou când ceilalți din grup nu erau pe acolo să-și folosească inteligența – atâtă cât era – asupra trecătorilor din St. James's Street.

Cui dracu' îi pasă dacă ferestrele unei calești erau prea întunecate sau dacă redingota unui tip era cu câțiva centimetri prea scurtă sau dacă boneta unei doamne nu mai era la modă încă de săptămâna trecută?

Nu ducelui de Marchmont.

Lui îi pasă de foarte puține lucruri din lumea asta.

Privirea lui verde și somnoroasă aluneca de la adunătura de tipi ișteți și dandy de la bovindou spre o zonă liniștită din cealaltă parte a încăperii unde un individ moțăia într-un fotoliu capitonat. Ca și cum ar fi simțit privirea ducelui, gentlemanul deschise ochii. Marchmont făcu un gest insesizabil cu mâna, un gest universal recunoscut ca fiind „Pleacă“. Bărbatul se ridică repede și părăsi camera.

Excelența Sa abia își înghesuise silueta înaltă de un metru și opt-zeci în fotoliu când observă starea de agitație a grupului de la bovindou. Atenția lor nu era îndreptată asupra oamenilor care treceau pe St. James's Street, ci asupra registrului de pariuri legat în piele.

După o clipă, Lord Adderwood își lăsă privirea ageră și întunecată să străbată camera până când dădu peste fostul său coleg de școală.

– Iată-te, Marchmont, spuse el.

– Ce atent mai ești, Adderwood, spuse Marchmont. Nimic nu-ți scapă.

– Tocmai voiam să te cau prin club, zise Adderwood. E clar că nu putem închide pariurile fără tine. Ce spui? Eu zic că ea e.

– Atunci eu spun că nu e ea.

– În cazul asta, cât?

– Trece-mă cu o mie de lire, rosti ducele. și după aia, spune-mi, te rog, în primul rând, cine e ea? și în al doilea rând, este sau nu este ce?

Toate capetele se ridică și fiecare pereche de ochi se îndreptă în direcția lui.

– Doamne, Dumnezeule, Marchmont, unde ai fost? spuse Alvanley. În Patagonia?

– Am avut o noapte plină, explică Excelența Sa. Nu-mi amintesc pe unde am fost. Unde e Patagonia? Pe undeva pe lângă Lisbon Grove?

– Nu citește ziarele decât la culcare, le explică Adderwood celorlalți.

– Găsesc că nu mă ajută deloc să am un somn adânc și fără vise, replică Excelența Sa.

– Dar n-ai nevoie să citești nimic, spuse Worcester. Au lipit dese ne în vitrinele magazinului de gravuri.

– Eu am venit din cealaltă direcție, spuse Marchmont. N-am văzut nici un desen. Ce s-a întâmplat? Un alt duce regal care curtează o prințesă germană? Nu-i nimic de mirare aici. Am așteptat multă vreme ca cineva din familia regală să facă ceva cu adevărat șocant, cum ar fi să se căsătorească cu o englezoaică.

În noiembrie anul trecut, după un travaliu lung și chinuitor, prințesa Charlotte cea iubită de întreaga țară născuse un prunc mort și murise și ea. Acest sfârșit trist pentru speranțele Angliei – fusese singurul copil și moștenitor al prințului regent – îi făcuse pe unchii ei, ducii regali, să-și abandoneze amantele și numeroșii copii din flori pentru a începe negocieri de căsătorie cu diverse verișoare nemțoace.

– N-are nici o legătură cu ele, spuse Adderwood. Are legătură cu Lexham. Suntem împărțiti în egală măsură între cei care spun că, în fine, lordul și-a pierdut complet mintile și cei care spun că a avut dreptate de la bun început.

Atunci, ochii lui Marchmont se deschiseră ceva mai mult și mintea lui leneșă ajunse aproape de ceea ce s-ar numi atenție.

– Zoe Octavia, spuse el.

Dacă făceau pariuri despre Lexham, acestea trebuie să fi avut legătură cu fiica lui de mult pierdută.

Cu doisprezece ani în urmă, Lexham își luase soția și copilul cel mai mic într-un tur al estului Mediteranei. Lui Marchmont nu i se păruse cel mai înțelept lucru în vreme de război.

Adevărat, francezii predaseră Egiptul englezilor în 1801 și victoria lordului Nelson la Trafalgar dovedise superioritatea navală a Angliei. Dar mările rămâneau departe de a fi sigure. În plus, luptele pentru putere din Europa nu însemnau nimic pentru numeroșii pași și bei și alți cărmuitori ce domneau peste bucătelele lor din Imperiul Otoman. Grecia, Egiptul și Țara Sfântă făceau parte din acest imperiu, iar conducătorii și supușii în egală măsură își vedea de treaba lor, aşa cum făcuseră mereu. Comerțul cu sclavi era profitabil și slavele albe erau mereu dorite pentru haremuri – aşa cum pirații care mișunau prin Marea Mediterană știau prea bine.

Pe scurt, regiunea nu era cel mai sigur loc unde să duci o puștoaică englezoaică de doisprezece ani, blondă cu ochi albaștri, darămită pe Zoe. Abia ajunseseră în Egipt când prostușa de fată fugise, evident, aşa cum făcuse de atâtea ori acasă.

Dar de data aceea, Marchmont nu se aflase acolo ca să-i dea de urmă, iar cei care o căutaseră nu putuseră să de ea. Se credea că fusese răpită. Lexham așteptase o cerere de răscumpărare. Nu-o primise niciodată.

Nu renunțase să o caute. Deși în cele din urmă trebuise să se întoarcă în Anglia, angajase agenți care să continue munca. Călătoriseră în sus și în jos pe Nil și merseră de la Alger la Constantinopol și înapoi. Auziseră că era ba aici, ba acolo. Culeseră zvonuri și nimic altceva.

Marchmont renunțase să mai spere cu zece ani în urmă și o închisese pe Zoe în dulapul din mintea lui, împreună cu ceilalți pe care îi pierduse și cu sentimentele pe care nu-și mai permitea să le aibă.

– A câtă e asta? spuse el. A ținut cineva socoteala căte femei au apărut la ușa lui Lexham pretinzând că sunt fiica pierdută?

– Am ajuns la patruzeci, răspunse Alvanley. Cel mai mare număr în anii de început. În ultima vreme a scăzut considerabil. Aproape că am și uitat de ea.

Deși toată lumea îl considera nebun pentru că nu renunțase să o caute, Lexham se dovedise suficient de zdravăn la minte ca să le respingă pe fiecare dintre pretinsele Zoe.

– În cazul asta, bănuiesc că putem stabili numărul total la patruzeci și unu, spuse Marchmont.

Alvanley scutură din cap.

– De data asta a acceptat-o, spuse Adderwood.

Ducele de Marchmont își părăsi fotoliul și se îndrepta spre fereastră.

Berkeley luă un ziar de pe masă și i-l dădu.

„Lord Lexham îi urează bun venit fetei din harem“, anunță titlul.

Inima de obicei nepăsătoare – unii spuneau chiar inexistentă – a lui Marchmont începu să bată într-un fel foarte ciudat. Nu că cineva și-ar fi dat seama. Expresia lui moleștită nu se schimbă o iota în timp ce parcurse lungul articol din *Morning Post*.

– „Tânără misterioasă“, citi el cu glas tare, „a sosit în Londra luni noaptea împreună cu Lord Winterton... Familia prevenită s-a adunat la Lexham House, pregătită să înfrunte și să deconspire încă o impostașoare...“ și aşa mai departe. Scutură din cap. „Cititorul își va imagina lacrimile vărsate în momentul fericitei descoperirii“... Își ridică privirea. Cred că-mi vine să vomit. Cine scrie aiureala asta? Continuă să citească teatral: „Dar era ea, înapoiată în sănul familiei, după doisprezece ani lungi de captivitate în palatul lui Yusri Pașa“. Sări peste câteva paragrafe. „Nelegiuire şocantă... Lexham... o veche baronie... fiica cea mai mică răpită și vândută pe piața de sclavi din Cairo...“

Cu un râset, lăsa ziarul să cadă pe masă.

– Extrem de amuzant. Din întâmplare, n-am observat data?

– N-am avut nevoie să o văd, spuse Adderwood. Venind încocace, o grămadă de derbedei mi-au spus că îmi atârnă batista afară din buzunar. Există o glumă de 1 Aprilie mai veche decât asta? Jur, băieții probabil că au încercat-o și cu Socrate. 1 Aprilie a fost primul lucru la care m-am gândit când am văzut ziarul. Dar mai exact, care e gluma?

– Toată lumea a uitat-o, spuse Alvanley. De ce să faci o glumă? De ce să nu alegi un subiect mai actual?

– Ai văzut cine a adus-o acasă? întrebă Berkeley.

– Winterton. Al doilea cel mai mare cinic dintre toți cinicii. Ducele de Marchmont era primul. Chiar dacă nu-ă să fi observat data, numele mi-ar fi trezit bănuielii.

Cu sânge-rece și neîndupăcat, Winterton nu era genul de bărbat care salva domnițe la ananghie.

– Totuși, realitatea este că a apărut o fată la Lexham, pretinzând că este cea mai mică dintre fiicele lui, spuse Worcester. Astă nu-i glumă de 1 Aprilie.

— Ai văzut-o? întrebă Marchmont. Luă din nou ziarul. N-avea nici un sens — doar dacă Winterton încasase o lovitură la cap în timpul călătoriilor lui în Orient.

— Nimici n-a văzut-o, cu excepția celor care pretinde ea că sunt rudele ei apropiate, spuse Alvanley. Și ei nu suflă o vorbă. Din câte am auzit, s-au izolat la Lexham House și nu sunt acasă pentru vizitatori.

În ciuda eforturile sale hotărâte de a-l înăbuși, interesul ducelui de Marchmont rămăsese cu desăvârșire treaz. Expressia îi rămăsese somnoroasă amuzată.

— Încep să înțeleg de ce Adderwood era pe cale să se deranjeze să mă caute, spuse el.

— Faci parte din familia Lexham, replică Adderwood.

Asta nu era o glumă. Marchmont îl cunoștea pe fostul lui tutore mai bine decât îl cunoșteau propriii copii. Omul nu era nebun.

Cu toate astea, fata asta îl îmbrobodise — la fel ca și pe Winterton, după cum părea.

N-avea sens.

Dar ducele de Marchmont nu se pierdea niciodată cu firea. Dacă se simțea stânjenit sau bănuitor sau contrariat sau — aşa cum era în cazul de față — complet zăpăcit, nu lua în seamă. Cu siguranță, nu arăta.

— Ca membru al familiei, afirm că fata asta, oricine ar fi ea, nu poate fi mezina lui Lexham, spuse Marchmont. Zoe într-un harem vreme de doisprezece ani? Dacă au legat-o cu lanțuri de un zid foarte gros, poate doar aşa.

— Era o strengăriță, după cum îmi amintesc eu, zise Adderwood. Își petrecuse împreună cu Marchmont mai multe din acele vacanțe de vară de mult uitate la familia Lexham.

— Un cal nărăvaș, spuse Marchmont.

O văzu mult prea clar cu ochii minții.

„Vreau să mă joc, Lucien. Spune-le să mă lase.“

„Fetele nu joacă cricket. Du-te înapoi la păpușile și la doicile tale, puștoaico.“

Își retrimese amintirea în dulapul din minte de unde scăpase și trânti ușa.

— Sper pentru binele lui Lexham că femeia nu-i fiica lui, spuse Alvanley. „Cal nărăvaș“ ar fi cel mai bland epitet cu care ar blagoslovi-o înalta societate.

— Doisprezece ani într-un harem, rosti Berkeley. Poți spune la fel de bine doisprezece ani într-un bordel.

— Nu-i același lucru, spuse Adderwood. De fapt, exact opusul.

— Nimănui nu-i pasă dacă este aşa sau nu-i aşa, spuse Marchmont. Nimici nu va permite faptelor să împiedice un scandal în toată regula.

Și asta era genul de situație la care bârfitorii visau aşa cum alchimiștii visau la piatra filosofală. Povestea — cea a unei englezoiace, fiica unui pair, pierdută timp de doisprezece ani în exoticul Orient printre păgâni și poligami — era o delectare pentru cei cu mințile murdare.

— Stai să vezi desenele, spuse Worcester. Stai să vezi mulțimea adunată în fața reședinței Lexham.

— Erau deja adunați când mă duceam acasă azi în zori, spuse Berkeley. Arată de parcă era Târgul de vară Bartholomew¹.

— Slujbași, läptărese, vânzătoare, cerșetori, hoți de buzunare și bețivani, cu toții vrând să arunce o privire Fetei din Harem, spuse Worcester.

— Am auzit că au chemat trupe să împrăștie mulțimea, spuse Yarwood.

Marchmont ar fi râs de acest cel din urmă exemplu de absurditate umană, dacă la mijloc n-ar fi fost Lexham.

Lexham era cel al cărui nume ar fi fost pătat de scandal și de notorietatea nedorită. Lexham, unul din cei mai devotați și mai conștiincioși membri ai Camerei Lorzilor, era cel a cărui judecată ar fi fost pusă la îndoială. Lexham era cel care ar fi fost luat în derâdere.

Ducele de Marchmont ținea la puține lucruri de pe lumea asta și acel puțin începea și se sfârșea cu Lord Lexham. Ceea ce ducele îi datora fostului său tutore putea cu greu fi exprimat în cuvinte și, cu siguranță, nu putea fi în veci răsplătit.

Prostia asta trebuia oprită. Imediat. Și aşa cum fusese de obicei cazul într-o criză care avea de-a face cu Zoe, Marchmont era cel care trebuia s-o facă.

— Trece-mă cu o mie de lire, Adderwood, spuse el. Nu știu cine e, dar nu e Zoe Lexham. Și o s-o dovedesc până la sfârșitul zilei.

*

¹ Unul din târgurile renumite din Londra a cărui înființare a fost permisă de regele Henric I pentru a finanța Prioria St. Bartholomew, de unde și denumirea sa. S-a ținut în fiecare an pe 24 august, începând cu 1133 și până în 1855. (n.tr.)

La ceva mai mult de o oră după ce pariase, ducele de Marchmont se uita la marea de oameni adunată în odinioară pașnica Berkeley Square. Deasupra capetelor acestora se îngrămădeau nori groși și cenușii, aducând cu ei un întuneric timpuriu.

Nimănui nu-i păsa de vreme. Nici un cutremur nu i-ar fi clintit din loc, știa asta. Să aștepte să vadă unul dintre actorii principali din cea mai recentă dramă din înalța societate era la fel de distractivă ca și o execuție publică.

Doar cineva care ar fi trăit în ultimul an într-o peșteră de sihastru ar fi găsit agitația surprinzătoare.

Națiunea își petrecuse iarna jelindu-l pe prea iubitul prinț de Wales. Pentru omul de rând, prințesa Charlotte fusese o imagine luminoasă, fericită în jalinicul grup care forma actuala familie regală. Povestea Fetei din Harem n-ar fi putut să fie mai mult pe gustul lor și să se potrivească mai bine cu starea lor sufletească nici dacă ar fi fost născocită special: îndrăzneață englezoaică (la fel ca răposata prințesă) face imposibilul și îi păcălește pe păgânii cei răi. Încă și mai bine, povestea lui Zoe Lexham nu era numai eroică, ci și excitantă. În capul lor dansau imagini ale Salomeei.

În acel moment, Excelența Sa era mai bine înarmat cu informații și mai amețit de la alcool. În jurul unei sticle, sau două sau trei, prietenii săi repetaseră toate poveștile pe care le auziseră. Înainte de a veni aici, se oprișe la tipografia lui Humphrey din St. James Street. Fusese nevoie să se împingă prin mulțimea care se holba la desenele din vitrină.

O caricatură o arăta pe o Zoe Lexham bine dotată, îmbrăcată în nimic altceva decât un șarpe mare, executând o contorsionare desfrânată care se voia un dans oriental. În alta, se învârtea lasciv în văluri transparente, în vreme ce un tip cu turban având față prim-ministrului îi oferea capul Prințului Regent pe o tipsie.

Deși Excelența Sa zăbovise asupra lor, nu neglijase nici desenele mai puțin obscene unde, de exemplu, Lexham era arătat ca un bătrân nebun dus de nas, iar Winterton era înfățișat scoțând-o pe ascuns pe fată din Egipt înfășurată într-un covor, la fel ca împărăteasa Cleopatra lui Shakespeare. Câteva alte desene făceau referire la o întâmplare din urmă cu un an, când o femeie făcuse niște finți credule din

Gloucestershire să credă că ea era prințesa Caraboo din Javasu¹. Se dovedise a fi o oarecare pe nume Mary Willcocks din Witheridge, Devonshire.

Marchmont habar n-avea cine ar putea fi Tânără din Lexham House și nici nu-i păsa prea tare. Tot ce știa era că nu așteptase nimic cu atâta nerăbdare în ultimul timp aşa cum aștepta s-o demăște.

Începu să-și croiască drum prin mulțime, doborând „ca din greșelă“ din calea lui pe cei care nu reușeau să se miște suficient de repede. Nu trebui s-o facă de prea multe ori. Expresia lui angelică și somnoroasă fusese caricaturizată de multe ori. Împodobise ferestrele tipografiei și umbrelele vânzătorilor de tipărituri. Lumea știa – sau credea că știe – totul despre el. Când îl văzură că vine, oamenii sănătoși la cap se feriră din calea lui.

Între timp, în micul salon din Lexham House, obiectul acestei agitații generale stătea la o măsuță lângă una dintre ferestre, studiind modelele de rochii din ultima ediție a revistei *La Belle Assembleé*.

Așa după cum învățase în harem, Zoe era calmul din ochiul furtunii.

Toți cei șapte frați și surori ai ei dăduseră buzna în acea dimineață în Lexham House.

De atunci, toți șapte se închiseseră cu ea și cu părinții în micul salon. Toți șapte își petrecuseră timpul tunând și fulgerând. Totuși, numărul lor, dacă nu și gălăgia, se diminuase în ultimele câteva minute.

Fratele ei cel mai mare, Roderick, fusese ultimul dintre frați care ieșise nervos. Cu o clipă înainte, îi urmase pe Samuel și pe Henry Jos, în sala de biliard. Acolo, fără nici o îndoială, stăteau posomorâți pentru că tatăl lor le spusese că se comportau ca niște femei isterice.

Zoe știa că mai degrabă rămâneau la Lexham House supărați, decât să meargă acasă și să dea ochii cu soțile lor. Dacă toți frații erau mânăosi pe ea pentru că le perturba viețile, la ce să se aștepte de la soțile lor?

Era, de asemenea, evident că frații ei se bazau pe cele patru surori mai mari pentru a-l învinge treptat pe tatăl lor.

¹ Mary Baker, născută Willcocks, o renumită impostașă din secolul al XIX-lea (n.tr.)